



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 346/2026-12

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Ivana Fiačana a Martina Vernarského (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného JUDr. Jurajom Dziakom, advokátom, Vajanského 26, Prešov, proti postupu a uzneseniu Krajského súdu v Prešove sp. zn. 2Tos/7/2026 z 30. marca 2026 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť

1. Ústavnou sťažnosťou doručenu ústavnému súdu 18. mája 2026 sa sťažovateľ domáha vyslovenia porušenia základného práva zaručeného čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva zaručeného čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom a uznesením krajského súdu označeným v záhlaví tohto uznesenia. Navrhuje napadnuté uznesenie zrušiť, vec vrátiť krajskému súdu na ďalšie konanie a žiada priznať mu aj náhradu trov konania. Zároveň navrhuje, aby ústavný súd odložil vykonateľnosť napadnutého uznesenia do právoplatného rozhodnutia ústavného súdu vo veci samej. Napokon žiada, aby ústavný súd vydal dočasné opatrenie, ktorým Okresnému súdu Prešov (ďalej len „okresný súd“) uloží povinnosť zdržať sa vo veci sp. zn. 4T/11/2023 (alternatívne) výkonu napadnutého uznesenia v spojení s uznesením okresného súdu sp. zn. 4T/11/2023 z 27. novembra 2025, resp. úkonov smerujúcich k výkonu trestu odňatia slobody, ktorý má nastúpiť.

II.

Skutkové východiská

2. Trestným rozkazom okresného súdu sp. zn. 4T/11/2023 zo 17. februára 2023 bol sťažovateľ uznaný vinným z prečinu krádeže podľa § 212 ods. 1 a 2 písm. a) Trestného zákona na tam uvedenom skutkovom základe. Za to bol sťažovateľovi uložený trest odňatia slobody vo výmere

6 mesiacov, ktorého výkon bol podľa § 49 ods. 1 písm. a) a § 50 ods. 1 Trestného zákona podmienene odložený za súčasného určenia skúšobnej doby v trvaní 18 mesiacov. Uznesením okresného súdu bolo s poukazom na § 50 ods. 4 Trestného zákona pri použití § 419 ods. 1 a § 420 Trestného poriadku rozhodnuté tak, že sťažovateľ sa v skúšobnej dobe podmienene odsúdenia neosvedčil a trest odňatia slobody uložený mu trestným rozkazom vykoná. Proti uzneseniu okresného súdu podal sťažovateľ sťažnosť, ktorú krajský súd napadnutým uznesením s poukazom na § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietol.

III.

Argumentácia sťažovateľa

3. Ak podľa sťažovateľa súd do roka od uplynutia skúšobnej doby určenej pri podmienene odložení výkonu trestu odňatia slobody neurobil rozhodnutie o neosvedčení sa odsúdeného v skúšobnej dobe bez toho, že by odsúdený mal na tom vinnu, s poukazom na § 50 ods. 5 Trestného zákona možno uzavrieť, že sa odsúdený osvedčil. V sťažovateľovom prípade začala skúšobná doba v trvaní 18 mesiacov plynúť 27. septembra 2023 (dňom nadobudnutia právoplatnosti trestného rozkazu) a uplynula 27. marca 2025. Ročná lehota predvídaná v § 50 ods. 5 Trestného zákona počítaná od uplynutia skúšobnej doby uplynula 27. marca 2026. Okresný súd síce rozhodol o neosvedčení sa sťažovateľa v skúšobnej dobe podmienene odsúdenia počas plynutia zákonnej ročnej lehoty, avšak krajský súd zamietol sťažnosť proti uzneseniu okresného súdu bez viny sťažovateľa až po uplynutí tejto lehoty 30. marca 2026. Znenie § 50 ods. 5 Trestného zákona je však potrebné vykladať tak, že rozhodnutie o neosvedčení sa odsúdeného v skúšobnej dobe podmienene odsúdenia musí v lehote jedného roka od uplynutia skúšobnej doby nadobudnúť aj právoplatnosť (pokiaľ odsúdený nezavinil, že rozhodnutie o neosvedčení nemohlo byť urobené v lehote uvedenej v § 50 ods. 5 Trestného zákona), čo sa v danom prípade nestalo. Napadnuté uznesenie preto trpí vadou ústavnoprávneho rozmeru, keďže porušuje princíp právnej istoty a princíp legitímnych očakávaní sťažovateľa.

4. Dôvodom konštatovania o neosvedčení sa sťažovateľa v skúšobnej dobe podmienene odsúdenia bolo spáchanie viacerých priestupkov počas plynutia skúšobnej doby. Dva priestupky sťažovateľa smerovali proti majetku, teda boli druhovo obdobné prečinu krádeže, pre ktorý bol sťažovateľ trestným rozkazom podmienene odsúdený. Ďalších priestupkov sa sťažovateľ dopustil na úseku bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky. V avizovaných súvislostiach však sťažovateľ v sťažnosti proti uzneseniu okresného súdu tvrdil viaceré skutočnosti, s ktorými sa krajský súd vyrovnal len nedostatočne. Súdny neskúmali závažnosť priestupkov a ani časové aspekty, resp. ďalšie okolnosti, za ktorých sťažovateľ zlyhal. Sťažovateľ je vodič z povolania, nad priestupkami na úseku bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky prejavil ľútosť a súdy nevyhodnotili ani nevyhnutnosť osobnej starostlivosti sťažovateľa o matku. Navyše, okresný súd nerozhodoval o neosvedčení sa sťažovateľa počas plynutia skúšobnej doby, ale až na samom konci jednoročnej lehoty predpokladanej v § 50 ods. 5 Trestného zákona, pričom krajský súd vydal napadnuté uznesenie až po uplynutí avizovanej lehoty.

IV.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

5. Ústavnú sťažnosť sťažovateľa ústavný súd predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a zisťoval, či ústavná sťažnosť obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde), osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na odmietnutie ústavnej sťažnosti podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

6. K sťažnostnej námietke recipovanej do bodu 3 dôvodov tohto uznesenia je potrebné upriamiť pozornosť predovšetkým na bod 11 uznesenia ústavného súdu sp. zn. PLz. ÚS 1/2025 z 12. februára 2025. Odtiaľ *in fine* vyplýva, že rozhodnutie súdu prvého stupňa o podmiennečnom neosvedčení sa odsúdeného vydané v ročnej lehote od uplynutia skúšobnej doby podmiennečného odsúdenia pri podaní sťažnosti proti nemu nevyvoláva bez rozhodnutia o sťažnosti účinky znamenajúce vykonanie trestu odňatia slobody, napriek tomu však **fikcia osvedčenia podľa § 50 ods. 5 Trestného zákona nenastane, ak aj nadriadený súd rozhodne obsahovo zhodne, aj keď po uplynutí príslušnej lehoty** (m. m. napr. aj I. ÚS 121/2016). Navyše, v danom prípade krajský súd ako sťažnostný súd ani nerozhodol po uplynutí ročnej lehoty (§ 50 ods. 5 Trestného zákona) ráťanej od uplynutia skúšobnej doby sťažovateľovho podmiennečného odsúdenia. Trestný rozkaz nadobudol právoplatnosť 27. septembra 2023 a skúšobná doba v trvaní 18 mesiacov s poukazom na § 50 ods. 1 druhú vetu Trestného zákona začala plynúť až dňom nasledujúcim po dni nadobudnutia právoplatnosti trestného rozkazu, teda 28. septembra 2023, a uplynula 28. marca 2025 (nie 27. marca 2025, ako formálne nesprávne uviedol okresný súd a v recepcii jeho záverov následne aj krajský súd). Ročná lehota predpokladaná v § 50 ods. 5 Trestného zákona začala plynúť dňom uplynutia skúšobnej doby, teda 28. marca 2025, a ako lehota určená podľa rokov sa mala s poukazom na § 63 ods. 4 prvú vetu Trestného poriadku skončiť uplynutím dňa, ktorý číselným označením zodpovedá dňu, v ktorom sa stala udalosť určujúca začiatok lehoty. Týmto dňom bol 28. marec 2026. Keďže 28. marca 2026 bola sobota, s odkazom na pravidlo uvedené v § 63 ods. 5 Trestného poriadku pripadol posledný deň uvádzanej lehoty na najbližší budúci pracovný deň. Avizovaným dňom bol deň vydania a zároveň právoplatnosti napadnutého uznesenia, teda pondelok 30. marca 2026. Uvádzaná námietka časť sťažnostnej argumentácie je teda zjavne neopodstatnená a ako taká aj musela byť odmietnutá.

7. K druhej rovine dôvodov ústavnej sťažnosti (bod 4 dôvodov tohto uznesenia) ústavný súd najskôr vo všeobecnosti poznamenáva, že integrálnou súčasťou základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia (m. m. napr. II. ÚS 273/2026).

8. Krajský súd primerane a zrozumiteľne vysvetlil dôvody, pre ktoré sťažovateľ nevedol v skúšobnej dobe podmieneného odsúdenia riadny život, a preto bolo nevyhnutné rozhodnúť o jeho neosvedčení sa. Sťažovateľ totiž dobrodenie v podobe podmieneného odkladu výkonu trestu odňatia slobody nevyužil, keďže sa už počas skúšobnej doby opätovne dopustil dvoch priestupkov proti majetku, teda konaní smerujúcich proti objektu totožnému s objektom, ktorému poskytuje ochranu aj skutková podstata trestného činu krádeže. Uvedená skutočnosť má osobitný význam práve preto, že ide o pokračovanie obdobného protiprávneho správania, z ktorého je zrejmé, že sťažovateľ si z podmieneného odsúdenia nevezal potrebné ponaučenie a neupustil od konania narušujúceho cudzie majetkové práva. Záver krajského súdu týkajúci sa páchania priestupkov obdobného charakteru, ako bola trestná činnosť, pre ktorú bol sťažovateľ trestným rozkazom podmienne odsúdený, nemožno ani s poukazom na judikatúru ústavného súdu (m. m. napr. I. ÚS 121/2016) považovať za nesprávny, resp. nemajúci relevantný vplyv na posúdenie splnenia podmienok podmieneného odkladu výkonu trestu odňatia slobody.

9. Okrem toho, podobne ako pozornosti krajského súdu, ani ústavnému súdu neuniklo, že sťažovateľ sa v skúšobnej dobe dopustil aj viacerých ďalších priestupkov na úseku bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky, ktoré síce druhovo nesmerovali proti majetku, avšak vo svojom súhrne podporujú obraz o dlhodobom negatívnom postoji sťažovateľa k rešpektovaniu právnej regulácie. Pri posudzovaní podmienky vedenia riadneho života totiž nemožno prihliadať izolovane len na absenciu dopúšťania sa ďalšej trestnej činnosti, ale je potrebné komplexne hodnotiť celkové správanie odsúdeného počas skúšobnej doby, mieru rešpektovania právneho poriadku a jeho schopnosť viesť usporiadaný život. Opakované protiprávne konania sťažovateľa smerované proti viacerým, v porovnaní s podmieneným odsúdením druhovo aj identickým objektom, nemožno považovať za ojedinelé či zanedbateľné vybočenia z inak riadneho spôsobu života. V konkrétnej situácii ide o prejav pretrvávajúcej a pokračujúcej tendencie sťažovateľa dostávať sa do konfliktu so zákonom v relatívne krátkej, 18 mesiacov trvajúcej skúšobnej dobe.

10. Hoci krajský súd neposkytol sťažovateľovi špecifickú odpoveď na všetky sťažnostné námietky, z odôvodnenia napadnutého uznesenia sú zrejmé konkrétne, priliehavé a vo svojom súhrne aj predošlou rozhodovacou praxou ústavného súdu aprobované podstatné dôvody, ktoré vzali súdy za podklad rozhodnutia o neosvedčení sa sťažovateľa v skúšobnej dobe podmieneného odsúdenia. Povedané inak, hoci sťažovateľ mohol prejavovať nad niektorými priestupkami ľútosť, ani táto skutočnosť nespochybňuje samotné dopustenie sa protiprávnych konaní, a teda nedeclaruje vedenie riadneho života sťažovateľom. Inak povedané, na posudzovanie vedenia riadneho života podmienne odsúdeného môže byť relevantné už len to, že počas plynutia skúšobnej doby k protiprávnemu konaniu došlo. V súvislosti s priestupkami proti majetku je pre ústavný súd z hľadiska ústavno-právnej udržateľnosti napadnutého uznesenia podstatné, že priestupky boli spáchané práve počas skúšobnej doby podmieneného odsúdenia, čo je z hľadiska naplnenia hypotézy právnej normy uvedenej v § 50 ods. 4 Trestného zákona rozhodujúce kritérium. Otázka splnenia podmienky vedenia riadneho života je totiž otázkou interpretácie a aplikácie práva na úrovni zákona (m. m. IV. ÚS 638/2024). Navyše, ak ide o potrebu sťažovateľovej starostlivosti o matku, z uznesenia okresného súdu (ktorého dôvody tvoria jednotu s dôvodmi napadnutého uznesenia) je zrejmé, že súd uvádzanú požiadavku vyvažoval s kvantitou protiprávnych konaní sťažovateľa, dospejúc k záveru, že ani uvádzaná okolnosť nebola pre sťažovateľa motiváciou vyvarovať sa násobnému porušovaniu právnych predpisov. Napadnuté uznesenie teda v celkovej

komplexnosti nemožno hodnotiť ako neúmerne abstraktné, teda neposkytujúce odpovede na podstatné argumentačné línie sťažovateľa. To je dôvodom, pre ktorý ústavný súd nemohol priznať pozitívnu ústavnú relevanciu ani tejto sťažnostnej námietke.

11. Napokon k namietanému porušeniu čl. 6 ods. 1 dohovoru ústavný súd konštatuje, že pod ochranu garantovaných avizovaných ustanovením nespadá konanie, v ktorom sa rozhoduje o vykonaní trestu odňatia slobody, ktorého výkon bol prv podmiennečne odložený. V tomto konaní ide o vydanie rozhodnutia, ktoré priamo nesúvisí s rozhodnutím o právach a záväzkoch občianskoprávneho charakteru alebo o oprávnenosti trestného obvinenia proti adresátom práv podľa tohto ustanovenia dohovoru (o tom už bolo právoplatne rozhodnuté v pôvodnom konaní, v ktorom bol sťažovateľovi uložený trest odňatia slobody, ktorého výkon bol podmiennečne odložený). Inak povedané, pôsobnosť čl. 6 dohovoru zásadne nepresahuje okamih konečného, právoplatného rozhodnutia o vine a treste (m. m. napr. II. ÚS 32/2021, II. ÚS 489/2022).

12. O zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti možno hovoriť vtedy, ak namietaným rozhodnutím orgánu štátu (v danom prípade napadnutým uznesením, pozn.) nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu sťažovateľom označeného základného práva alebo slobody, a to buď pre deficit relevantnej súvislosti medzi namietaným rozhodnutím a základnými právami alebo slobodami, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov (m. m. napr. I. ÚS 286/2023). Ústavný súd uvádza, že so zreteľom na závery uvedené v tomto uznesení chýba relevantná súvislosť medzi napadnutým uznesením a dôvodmi ústavnej sťažnosti. Preto ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti dospel k zisteniu, že napadnuté uznesenie nesignalizuje možnosť porušenia sťažovateľom označených práv, z čoho rezultuje, že dôvodnosť ústavnej sťažnosti nie je potrebné preskúmať po jej prijatí na ďalšie konanie. Ústavnú sťažnosť preto ústavný súd odmietol v celosti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

13. Odmietnutie ústavnej sťažnosti má za následok, že stratilo právny význam zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa formulovanými v petite ústavnej sťažnosti, ako aj jeho návrhom na odklad vykonateľnosti napadnutého uznesenia a vydanie dočasného opatrenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 3. júna 2026

Robert Šorl
predseda senátu